

Öfversättning: *Ragnvaldr* lät rista runor efter *Fastvi* sin moder, **Onims** dotter, dog i Ed. Gud hjälpe hennes ande. — Runor rista lät *Ragnvaldr* här, i Grekland var han krigarhöfding.

Liljegren och U. F. uppställa hela inskriften i metrisk form, hvarvid dock versparet: **ifr fastui moþur sina** blifver utan allitteration. Sålunda kunna åtminstone ej dessa vara i metrisk form. Måhända är först den andra slingan af poetisk affattning:

<i>Rúnar rista</i>	A 1
<i>lét Ragnvaldr hiar</i>	B
<i>á Grikklandi</i>	C 1
<i>vas li(ð)sforungi</i>	a D 3.

Vid denna inskrift anmärker prof. Bugge: »Her kunde ogsaa henvises til: Rafn, *Runeindskr. i Piræus* S. 36; Montelius, *Sveriges Historia* I. 303. I *Antiqv. Tidskr. f. Sverige* I, 170 siger Dybeck udtrykkelig, at Stenen har **efr** og **griklanti**, ikke **ifr** og **kriklanti**. Hine Læsninger angiver han ogsaa i Texten i *Sver. R.-U.*, men paa Tegningen de sidstnævnte.

Det lader sig vistnok ikke sikkert bestemme, om **fastui** gjengiver Udtalen *Fastvi* eller *Fastvé* eller *Fastvi*. Det förste forekommer mig sandsynligst. Efter Bortfald af *h* er Slutningsvokalen bleven lang. For *i* taler den latinske Genetiv *Gudvie Dipl. Sv.* IV, 256, Aar 1332 (Lundgren: *Spår af hednisk kult*, S. 54). Men i Stedsnavn findes

uar, medger dock att förekomsten af den äldre formen **uas** uti samma inskrift som denna förmenta yngre form gör tydningen osäker. Jag har upptagit prof. Bugges tolkning af ristningen, emedan den synes mig slående riktig.

⁴ Isl. *foringi*. Riktigheten af Bugges sammanställning af detta ord med got. *fawragaggja*, fe. *foregenga* (*Arkiv* II, 224), kan på grund af den förevarande formen något sättas i fråga, men en analogisk ombildning till *-ungi* är alltför lätt tänkbar för att förklaringen derigenom skulle kunna falla.